

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2022 m. gegužės 5 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Vartotojų apsauga – Direktyva 2011/83/ES – 6 straipsnio 1 dalies m punktas – Vartotojo ir prekiautojo nuotolinės prekybos sutartis – Prekiautojo pareiga pateikti vartotojui informaciją apie gamintojo komercinės garantijos buvimą ir su tuo susijusias sąlygas – Tokios pareigos atsiradimo sąlygos – Vartotojui teiktinos informacijos apie gamintojo komercinę garantiją turinys – Direktyvos 1999/44/EB 6 straipsnio 2 dalies poveikis“

Byloje C-179/21

dėl *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis Federalinis Teismas, Vokietija) 2021 m. vasario 11 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2021 m. kovo 23 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

absoluts -bikes and more- GmbH & Co. KG

prieš

the-trading-company GmbH

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė K. Jürimäe, teisėjai N. Jääskinen, M. Safjan (pranešėjas), N. Piçarra ir M. Gavalec,

generalinis advokatas G. Pitruzzella,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- *absoluts -bikes and more- GmbH & Co. KG*, atstovaujamos *Rechtsanwalt C. Rohnke*,
- *the-trading-company GmbH*, atstovaujamos *Rechtsanwalt A. Rinkler*,
- Čekijos vyriausybės, atstovaujamos M. Smolek, J. Vlácil ir S. Šindelková,

* Proceso kalba: vokiečių.

– Europos Komisijos, atstovaujamos M. Noll-Ehlers, N. Ruiz García ir I. Rubene,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2011 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/83/ES dėl vartotojų teisių, kuria iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 93/13/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB bei panaikinamos Tarybos direktyva 85/577/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/7/EB (OL L 304, 2011, p. 64), 6 straipsnio 1 dalies m punkto ir 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 1999/44/EB dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų (OL L 171, 1999, p. 12; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k, 15 sk., 4 t., p. 223) 6 straipsnio 2 dalies išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *absoluts -bikes and more- GmbH & Co KG* (toliau – *absoluts*) ir *the-trading-company GmbH* ginčą dėl pirmosios įmonės pareigos pateikti savo klientams informaciją apie trečiųjų asmenų siūlomą komercinę garantiją, susijusią su jos siūlomomis pirkti prekėmis.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Direktyva 1999/44

- 3 Direktyvos 1999/44 21 konstatuojamojoje dalyje nurodyta:

„kadangi dabar egzistuoja praktika, kad tam tikrų kategorijų prekėms pardavėjai ir gamintojai suteikia garantijas dėl kiekvieno trūkumo, kuris išaiškėja per tam tikrą laikotarpį; kadangi ši praktika gali skatinti konkurenciją; kadangi, nors tokių garantijų suteikimas yra teisėta prekybos priemonė, jos neturėtų klaidinti vartotojo; kadangi, siekiant užtikrinti, kad vartotojai nėra klaidinami, į garantijas turėtų būti įtraukta tam tikra informacija, įskaitant nuostatą, kad garantija neturi poveikio vartotojo juridinėms teisėms.“

- 4 Šios direktyvos 1 straipsnis suformuluotas taip:

„1. Šios direktyvos tikslas – suderinti valstybių narių įstatymus ir kitus teisės aktus dėl vartojimo prekių pardavimo ir su tuo susijusių garantijų tam tikrų aspektų, siekiant užtikrinti vieningą minimalų vartotojų apsaugos vidaus rinkoje lygį.

2. Šioje direktyvoje:

<...>

e) garantija – reiškia bet kokią pardavėjo arba gamintojo išsipareigojimą vartotojui, vykdomą be papildomo užmokesčio, grąžinti už vartojimo prekes sumokėtą sumą, jas pakeisti, pataisyti ar kitaip pašalinti jų trūkumus, jeigu jos neatitinka garantijos dokumente ar atitinkamoje reklamoje nurodytų sąlygų;

<...>“

5 Tos direktyvos 6 straipsnio 2 dalyje nustatyta:

„Garantijoje:

- įtvirtinama, kad vartotojas pagal taikytinus nacionalinės teisės aktus, reglamentuojančius vartojimo prekių pardavimą, turi teises, ir aiškiai nurodoma, kad garantija toms teisėms poveikio neturi,
- paprasta, suprantama kalba išdėstomas garantijos turinys ir detali informacija, reikalinga vadovaujantis garantija pareikšti pretenzijas, visų pirma garantijos trukmė ir taikymo teritorija, taip pat garantijos teikėjo pavadinimas ir adresas.“

Direktyva 2011/83

6 Direktyvos 2011/83 4, 5 ir 7 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„(4) pagal SESV 26 straipsnio 2 dalį vidaus rinką turi sudaryti vidaus sienų neturinti erdvė, kurioje užtikrinamas laisvas prekių ir paslaugų judėjimas bei įsisteigimo laisvė. Suderinti tam tikrus vartotojų nuotolinės prekybos ir ne prekybai skirtose patalpose sudarytų sutarčių teisės aspektus yra būtina siekiant skatinti realią vartotojų vidaus rinką, kurioje būtų siekiama nustatyti tinkamą pusiausvyrą tarp aukšto vartotojų apsaugos lygio ir įmonių konkurencingumo, tuo pačiu užtikrinant subsidiarumo principo laikymąsi;

(5) <...> [V]isiškas vartotojų informacijos [informavimo] ir teisės atsisakyti sutarties suderinimas nuotolinės prekybos ir ne prekybai skirtose patalpose sudarytose sutartyse padės pasiekti aukštą vartotojų apsaugos lygį ir pagerinti įmonių ir vartotojų vidaus rinkos veikimą [vidaus rinkos veikimą įmonių ir vartotojų santykių požiūriu];

<...>

(7) visiškai kai kurių pagrindinių reglamentavimo aspektų suderinimas turėtų labai padidinti teisinį tikrumą vartotojams ir prekyautojams. Tiek vartotojai, tiek prekyautojai galėtų remtis viena reglamentavimo sistema, pagrįsta aiškiai apibrėžtomis teisinėmis sąvokomis, visoje Sąjungoje reglamentuojančiomis tam tikrus įmonių ir vartotojų sutarčių aspektus. Tokiu suderinimu būtų panaikintos dėl taisyklių nenuoseklumo kylančios kliūtys ir užbaigtas šios srities vidaus rinkos kūrimas. Tas kliūtis galima panaikinti tik nustatant vienodas taisykles Sąjungos lygiu. Be to, visoje Sąjungoje būtų užtikrinamas aukštas bendras vartotojų apsaugos lygis.“

7 Šios direktyvos 1 straipsnyje numatyta:

„Šios direktyvos tikslas – pasiekti aukštą vartotojų apsaugos lygį ir taip prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos veikimo suderinant tam tikrus valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų aspektus, susijusius su vartotojų ir prekyautojų sudarytomis sutartimis.“

8 Minėtos direktyvos 2 straipsnio 2, 7 ir 14 punktuose nurodyta:

„Šioje direktyvoje vartojamų terminų apibrėžtys:

<...>

2. prekyautojas – kiekvienas valstybės ar privačiai valdomas fizinis arba juridinis asmuo, kuris veikia pagal sutartis, kurioms taikoma ši direktyva, siekdamas tikslų, susijusių su jo prekyba, verslu, amatu arba profesija, įskaitant kiekvieną kitą asmenį, veikiantį prekyautojo vardu arba jo naudai;

<...>

7. nuotolinės prekybos sutartis – prekyautojo ir vartotojo sutartis, sudaryta pagal organizuotą nuotolinio pirkimo–pardavimo ar paslaugų teikimo sistemą prekyautojui ir vartotojui fiziškai kartu nedalyvaujant ir išskirtinai naudojantis viena arba daugiau nuotolinio ryšio priemonių iki sutarties sudarymo ir įskaitant jos sudarymo momentu;

<...>

14. komercinė garantija – prekyautojo ar gamintojo (laiduotojo) įsipareigojimas grąžinti vartotojui jo sumokėtą sumą arba pakeisti, sutaisyti ar suremontuoti prekes, neatitinkančias garantijos dokumente ar reklamoje, pateikiamoje sudarant sutartį ar iki jos sudarymo, išdėstytų sąlygų ar kitų reikalavimų, nesusijusių su atitiktimi (šis įsipareigojimas papildo prekyautojo teisinius įsipareigojimus, susijusius su atitikties garantija).“

9 Tos pačios direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Laikantis direktyvoje nustatytų sąlygų ir nuostatų, ji taikoma prekyautojo ir vartotojo sudaromoms sutartims. Ši direktyva taip pat taikoma sutartims dėl vandens, dujų, elektros energijos arba centralizuoto šilumos tiekimo, įskaitant dėl viešųjų tiekėjų atliekamo tiekimo, jei šios prekės tiekiamos pagal sutartį.“

10 Direktyvos 2011/83 5 straipsnio 1 dalies e punktas suformuluotas taip:

„Prieš vartotojui įsipareigojant pagal bet kokią kitą sutartį, nei nuotolinės prekybos sutartis ar ne prekybai skirtose patalpose sudaryta sutartis, ar pagal atitinkamą pasiūlymą, prekyautojas aiškiai ir suprantamai pateikia vartotojui toliau nurodytą informaciją, jeigu ta informacija dar nėra akivaizdi iš konteksto:

<...>

e) papildomai prie priminimo, kad yra teisinė prekių atitikties garantija, informacija apie garantinį aptarnavimą ir komercines garantijas, jei taikoma, [taip pat su tuo susijusias sąlygas];

<...>“

11 Šios direktyvos 6 straipsnyje nustatyta:

„1. Prieš vartotojui išipareigojant pagal nuotolinės prekybos sutartį ar ne prekybai skirtose patalpose sudaromą sutartį ar atitinkamą pasiūlymą, prekiautojas aiškiai ir suprantamai pateikia vartotojui šią informaciją:

a) pagrindinės prekės ar paslaugos ypatybes, tiek, kiek tikslinga informacijos priemonės ir prekės ar paslaugos atžvilgiu;

<...>

l) priminimą, kad yra teisinė prekių atitikties garantija;

m) jei taikoma, tai, kad yra pagalba ir paslaugos vartotojui prekę įsigijus, komercinės garantijos, ir jų sąlygos;

<...>“

Vokietijos teisė

12 *Bürgerliches Gesetzbuch* (Civilinis kodeksas, toliau – BGB) 312d straipsnio „Informacijos teikimo reikalavimai“ 1 dalyje numatyta:

„Ne prekybai skirtose patalpose sudaromų sutarčių ir nuotolinės prekybos sutarčių atveju prekiautojas privalo informuoti vartotoją pagal [*Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche* (Civilinio kodekso įvadinis įstatymas, toliau – EGBGB)] 246a straipsnio nuostatas. <...>“

13 Bylos faktinėms aplinkybėms taikytinos redakcijos BGB 479 straipsnio „Specialios nuostatos dėl garantijų“ 1 dalyje nustatyta:

„Visas garantijos dokumentas (443 straipsnis) turi būti išdėstytas aiškiai ir suprantamai. Į jį įtraukiama:

1. nuoroda į vartotojo teises ir nuoroda į tai, kad garantija neturi poveikio šioms teisėms, ir

2. garantijos turinys ir visa esminė informacija, reikalinga siekiant vadovaujantis garantija pareikšti pretenzijas, visų pirma garantijos trukmė ir taikymo teritorija, taip pat garantijos teikėjo pavadinimas ir adresas.

<...>“

14 EGBGB 246a straipsnio „Informacijos teikimo reikalavimai sudarant sutartis ne prekybai skirtose patalpose ir nuotolinės prekybos sutartis, išskyrus sutartis dėl finansinių paslaugų“ 1 dalyje numatyta:

„1. Pagal BGB 312d straipsnio 1 dalį prekiautojas privalo pateikti vartotojui šią informaciją:

<...>

9) jei taikoma, tai, kad yra pagalba ir aptarnavimo paslaugos vartotojui prekę įsigijus, garantijos ir su tuo susijusias sąlygos,

<...>“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 15 *absoluts* elektroninės prekybos platformoje *Amazon* siūlė pirkti Šveicarijos gamintojo *Victorinox* kišeninį peilį. *Amazon* interneto svetainėje, kurioje pateiktas šis pasiūlymas, nebuvo informacijos apie kokią nors *absoluts* ar trečiųjų asmenų siūlomą garantiją, o rubrikoje „Kita techninė informacija“ buvo nuoroda, pavadinta „Naudojimo instrukcija“. Paspaudęs šią nuorodą naudotojas atsidarydavo dviejų puslapių informacinį lapą, kurį buvo parengęs ir surašęs peilio gamintojas. Antrame jo puslapyje, be kita ko, buvo pateiktas dokumentas, susijęs su „*Victorinox* garantija“, jis suformuluotas taip: „*Victorinox* garantija apima bet koki medžiagų ar gamybos defektą ir suteikiama neribotą laiką (elektros prietaisams suteikiama 2 metų garantija). Ši garantija neapima žalos, atsiradusios dėl įprasto nusidėvėjimo ar netinkamo naudojimo.“
- 16 *the-trading-company*, kuri yra *absoluts* konkuruojanti bendrovė, mano, kad pastaroji nepateikė pakankamai informacijos apie peilio gamintojo siūlomą garantiją. Todėl ji, remdamasi Vokietijos teisės aktais dėl nesąžiningos konkurencijos, pareiškė ieškinį, juo prašė įpareigoti *absoluts* nebeteikti tokių pasiūlymų, kuriuose neatkreipiamas vartotojo dėmesys į jo juridines teises ir į tai, kad gamintojo garantija neturi poveikio šioms teisėms, ir nepatikslinama šios garantijos taikymo teritorija.
- 17 *the-trading-company* pralaimėjęs bylą pirmojoje instancijoje, *Oberlandesgericht Hamm* (Hamo aukštesnysis apygardos teismas, Vokietija) patenkino jo apeliacinį skundą. Tas teismas nusprendė, kad pagal BGB 312d straipsnio 1 dalies pirmą sakinį ir EGBGB 246a straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos pirmo sakinio 9 punktą, kuriais į nacionalinę teisę perkeltas Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktas, pardavėjui tenka pareiga pateikti informaciją apie garantiją, jeigu jo pateiktame pasiūlyme, kaip šiuo atveju, yra bet kokios formos nuoroda į garantijos buvimą. Be to, nurodęs, kad šios pareigos pateikti informaciją apimtis turi būti nustatyta pagal BGB 479 straipsnio 1 dalį, kuria perkeliama Direktyvos 1999/44 6 straipsnio 2 dalis, minėtas teismas konstatavo, kad *absoluts* pasiūlyme nebuvo jokios šioje BGB nuostatoje reikalaujamos informacijos ir kad nė viename byloje esančiame dokumente, be kita ko, nenurodyta, kad vartotojas gavo šią informaciją vėlesniame užsakymo proceso etape.
- 18 Dėl *Oberlandesgericht Hamm* (Hamo aukštesnysis apygardos teismas) sprendimo *absoluts* pateikė kasacinį skundą *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis Federalinis Teismas), juo prašė palikti galioti pirmosios instancijos teismo sprendimą.
- 19 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, pirma, ar prekyautojas, esantis tokioje padėtyje, kaip *absoluts*, privalo pagal Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktą informuoti vartotoją apie tai, kad yra gamintojo siūloma komercinė garantija, ir apie su ja susijusias sąlygas. Konkrečiau kalbant, jam kyla klausimas, ar, atsižvelgiant į šioje Direktyvos 2011/83 nuostatoje vartojamą žodžių junginį „jei taikoma“, vien dėl to, kad yra gamintojo garantija, šiuo atveju *Victorinox* garantija, tokia pareiga pateikti informaciją atsiranda atitinkamą prekę parduodantiems prekyautojams, o gal ši pareiga atsiranda tik tuo atveju, kai prekyautojas savo pasiūlyme nurodo, kad yra gamintojo garantija.

- 20 Atsižvelgdamas į Direktyvos 2011/83 struktūrą ir tikslą, taip pat į tai, kad reikia atkreipti dėmesį į būtinybę neproporcingai neapriboti prekyautojams nustatytų pagrindinių teisių, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktą aiškinti taip, kad vien dėl to, jog yra gamintojo garantija, prekyautojas neprivalo savo klientams pateikti informacijos apie šią garantiją.
- 21 Tokiu atveju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam kyla klausimas, antra, ar vien dėl prekyautojo pasiūlyme pateiktos nuorodos į gamintojo garantiją, neatsižvelgiant į jos formą ir į tai, ar ji pabrėžiama ar ne, atsiranda Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punkte numatyta pareiga pateikti informaciją, ar tam, kad prekyautojui atsirastų tokia pareiga pateikti informaciją, taip pat būtina, kad tokia nuoroda būtų lengvai pastebima vartotojui, o be to, kad vartotojui nebūtų aišku, jog nuorodą dėl gamintojo garantijos pateikė ne prekyautojas, o pats gamintojas.
- 22 Tuo atveju, jei toks prekyautojas, kaip *absoluts*, pagal Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktą privalo pateikti vartotojui informaciją apie gamintojo siūlomą komercinę garantiją, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, trečia, klausia, kokio turinio turi būti ši informacija. Konkrečiau kalbant, jis nori sužinoti, ar šis turinys turi būti toks pats, koks numatytas Direktyvos 1999/44 6 straipsnio 2 dalyje, ar gali būti įtraukta mažiau informacijos.
- 23 Šiomis aplinkybėmis *Bundesgerichtshof* (Federalinis Aukščiausiasis Teismas, Vokietija) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:
- „1. Ar vien dėl to, kad yra gamintojo garantija, savaime atsiranda pareiga pateikti informaciją pagal Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktą?
2. Tuo atveju, jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai, ar tam, kad atsirastų pareiga pateikti informaciją pagal Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktą, pakanka prekyautojo pasiūlyme tik paminėti gamintojo garantiją, ar ši pareiga atsiranda, jei vartotojui tokia nuoroda yra iš karto akivaizdi? Ar pareiga pateikti informaciją taip pat yra tuo atveju, jei vartotojui iš karto akivaizdu, kad prekyautojas tik pateikia gamintojo informaciją apie garantiją?
3. Ar pagal Direktyvos 2011/83/ES 6 straipsnio 1 dalies m punktą reikalaujamoje informacijoje apie gamintojo garantijos buvimą ir sąlygas turi būti nurodyti tokie pat duomenys, kaip garantijoje pagal 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 1999/44/EB dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų <...> 6 straipsnio 2 dalį, ar pakanka mažiau duomenų?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmųjų dviejų klausimų

- 24 Pirmuoju ir antruoju klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktas turi būti aiškinamas taip, kad, kiek tai susiję su gamintojo siūloma komercine garantija, šioje nuostatoje įtvirtinta prekyautojo pareiga pateikti informaciją atsiranda vien dėl šios garantijos buvimo fakto, arba kad tik tam tikromis aplinkybėmis prekyautojas privalo informuoti vartotoją apie tokios garantijos buvimą ir su tuo susijusias sąlygas.

- 25 Pirmiausia pažymėtina, kad pagal Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 7 punktą nuotolinės prekybos sutartis apibrėžta kaip „prekautojo ir vartotojo sutartis, sudaryta pagal organizuotą nuotolinio pirkimo–pardavimo ar paslaugų teikimo sistemą prekautojui ir vartotojui fiziškai kartu nedalyvaujant ir išskirtinai naudojantis viena arba daugiau nuotolinio ryšio priemonių iki sutarties sudarymo ir įskaitant jos sudarymo momentu“. Darytina išvada, kad elektroninės prekybos platformoje prekautojo ir vartotojo sudaryta prekių pardavimo sutartis patenka į „nuotolinės prekybos sutarties“ sąvoką, taigi netaikant Direktyvos 2011/83 3 straipsnio 2–4 dalyse numatytų išimčių – į šios direktyvos taikymo sritį, kaip ši apibrėžta jos 3 straipsnio 1 dalyje.
- 26 Pateikus šią pirminę pastabą, reikia priminti, kad pagal Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalį prekautojas, prieš vartotojui išipareigojant pagal nuotolinės prekybos sutartį ar ne prekybai skirtose patalpose sudaromą sutartį arba tokio paties pobūdžio pasiūlymą, privalo šiam vartotojui aiškiai ir suprantamai pateikti įvairią informaciją. Šia nuostata siekiama užtikrinti, kad prieš sutarties sudarymą vartotojui būtų suteikta tiek informacija apie sutarties sąlygas ir jos sudarymo pasekmes, kuri padėtų jam nuspręsti, ar nori būti saistomas pagal sutartį su prekautoju, tiek informacija, būtina, kad ši sutartis būtų tinkamai vykdoma ir kad vartotojas visų pirma galėtų pasinaudoti savo teisėmis (2020 m. spalio 21 d. Sprendimo *Möbel Kraft*, C-529/19, EU:C:2020:846, 26 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 27 Konkrečiau kalbant apie Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punkte nustatytą pareigą pateikti informaciją prieš sudarant sutartį, prekautojas turi informuoti vartotoją, „jei taikoma, [apie] tai, kad yra pagalba ir paslaugos vartotojui prekę įsigijus, komercinės garantijos, ir jų sąlygos“.
- 28 Kiek tai susiję su komercinėmis garantijomis, iš šios nuostatos formuluotės ir žodžių junginio „jei taikoma“ matyti, kad kai prekautojas suteikia komercinę garantiją, jis privalo informuoti vartotoją apie tai, kad yra tokia garantija, ir su tuo susijusias sąlygas.
- 29 Vis dėlto iš minėtos nuostatos formuluotės negalima nustatyti, ar tuo atveju, kai yra gamintojo komercinė garantija, prekautojas privalo informuoti vartotoją apie tai, kad yra tokia garantija, ir apie su tuo susijusias sąlygas.
- 30 Iš tiesų, pirma, Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punkte vartojamu žodžių junginiu „jei taikoma“ tik patikslinama, kad šioje nuostatoje numatyta pareiga pateikti informaciją prieš sudarant sutartį turi būti taikoma, kai egzistuoja komercinė garantija, tačiau nepateikiama jokios naudingos informacijos, kad būtų atsakyta į klausimą, ar tuo atveju, kai, be prekautojo siūlomos komercinės garantijos, egzistuoja ir gamintojo siūloma komercinė garantija, taigi kai gamintojo komercinė garantija nėra vartotojo ir prekautojo numatomos sudaryti sutarties objektas, šis prekautojas vien dėl to, kad tokia garantija egzistuoja, privalo pateikti vartotojui informaciją ne tik apie savo, bet ir apie gamintojo garantiją.
- 31 Antra, Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punkte vartojamas žodžių junginys „komercinės garantijos“ daugiskaitos forma gali būti suprantamas kaip apimantis tiek įvairias komercines garantijas, kurias prekautojas gali siūlyti toms pačioms prekėms arba įvairioms prekėms, tiek komercines garantijas, kurias prekautojas ir gamintojas siūlo kaip atskiri asmenys.

- 32 Taigi, kadangi vien iš Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punkto formuluotės negalima atsakyti į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo klausimus, šią nuostatą reikia aiškinti atsižvelgiant į jos kontekstą ir ja siekiamus tikslus (šiuo klausimu žr. 2019 m. liepos 10 d. Sprendimo *Amazon ES*, C-649/17, EU:C:2019:576, 35 ir 37 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).
- 33 Pirma, dėl Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punkto konteksto pažymėtina, kad sąvoka „komercinė garantija“ Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 14 punkte apibrėžta kaip „prekiautojo ar gamintojo išipareigojimas <...> vartotojui <...>“. Darytina išvada, kad sąvoka „komercinė garantija“, kaip ji suprantama pagal Direktyvą 2011/83, apima ne tik prekiautojo, bet ir gamintojo siūlomas komercines garantijas.
- 34 Be to, kartu aiškinant sąvokas „prekiautojas“ ir „komercinė garantija“, nurodytas atitinkamai Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 2 ir 14 punktuose, matyti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjui būtų buvę netikslinga Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 14 punkte vartoti žodžių junginį „ar gamintojo“, jeigu šios direktyvos 6 straipsnio 1 dalies m punkte numatyta pareiga pateikti informaciją prieš sudarant sutartį bent jau tam tikromis aplinkybėmis neapimtų gamintojo siūlomos komercinės garantijos.
- 35 Kai gamintojas tiesiogiai arba per kitą asmenį, veikiančią jo vardu ir jo naudai, parduoda savo pagamintas prekes vartotojui, jis turi būti laikomas „prekiautoju“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 2 dalį. Todėl jo siūloma komercinė garantija gali atitikti tik „prekiautojo išipareigojimą“, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 2 straipsnio 14 dalį, o ne „gamintojo“ išipareigojimą, kaip tai suprantama pagal pastarąją nuostatą.
- 36 Šiomis aplinkybėmis Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 14 punkte vartojamas žodžių junginys „ar gamintojo“ reiškia situaciją, kai prekiautojas nesutampa su gamintoju. Atsižvelgiant į tai, kad sąvoka „komercinė garantija“ vartojama tik šios direktyvos 6 straipsnio 1 dalies m punkte ir analogiškoje nuostatoje, t. y. direktyvos 5 straipsnio 1 dalies e punkte, skirtame kitoms sutartims nei nuotolinės prekybos sutartys ar ne prekybai skirtose patalpose sudarytos sutartys, žodžių junginys „ar gamintojo“ gali turėti prasmę tik tuo atveju, jei, vykdydamas šiose dviejose nuostatose minimą pareigą pateikti informaciją prieš sudarant sutartį, prekiautojas bent jau tam tikromis aplinkybėmis privalo pateikti vartotojui informaciją ne tik apie savo komercinę garantiją, bet ir apie gamintojo siūlomą garantiją.
- 37 Be to, tokiu atveju, kai pagrindinis sutartinių santykių dalykas susijęs su preke, pagaminta ne prekiautojo, o kito asmens, Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalyje numatyta pareiga pateikti informaciją prieš sudarant sutartį turi apimti visą esminę informaciją, susijusią su šiuo dalyku, t. y. su atitinkama preke, kad vartotojas, remdamasis šio sprendimo 26 punkte nurodyta jurisprudencija, galėtų nuspręsti, ar dėl šio pagrindinio dalyko nori būti saistomas pagal sutartį su prekiautoju. Be Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies a punkte aiškiai nurodytų „pagrindinių prekės ypatybių“, tokia informacija iš esmės apima ir visas su preke neatsiejamai susijusias garantijas, įskaitant gamintojo siūlomą komercinę garantiją.
- 38 Antra, dėl Direktyvos 2011/83 tikslo reikia priminti, kad, kaip matyti iš šios direktyvos 1 straipsnio, siejamo su jos 4, 5 ir 7 konstatuojamosiomis dalimis, šia direktyva siekiama užtikrinti aukštą vartotojų apsaugos lygį, garantuojant jų informavimą ir saugumą sudarant sandorius su prekiautojais. Be to, vartotojų apsauga Sąjungos politikos srityse įtvirtinta SESV 169 straipsnyje ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 38 straipsnyje (2019 m. liepos 10 d. Sprendimo *Amazon ES*, C-649/17, EU:C:2019:576, 39 punktas).

- 39 Atsižvelgdamas į tai, Teisingumo Teismas nusprendė, kad aiškinant Direktyvos 2011/83 nuostatas būtina užtikrinti, kaip nurodyta šios direktyvos 4 konstatuojamojoje dalyje, tinkamą aukšto vartotojų apsaugos lygio ir įmonių konkurencingumo pusiausvyrą, kartu paisant Pagrindinių teisių chartijos 16 straipsnyje įtvirtintos laisvės užsiimti verslu (šiuo klausimu žr. 2019 m. liepos 10 d. Sprendimo *Amazon ES*, C-649/17, EU:C:2019:576, 44 punktą).
- 40 Šiomis aplinkybėmis, nors tiesa, kad informacijos apie gamintojo komercinę garantiją, kaip elemento, neatsiejamai susijusio su preke, kuri yra numatomų sutartinių santykių su prekyautoju dalykas, pateikimas vartotojui užtikrina aukštą šio vartotojo apsaugos lygį, besąlygiška pareiga bet kokiomis aplinkybėmis pateikti tokią informaciją atrodo neproporcinga, ypač atsižvelgiant į ekonomines aplinkybes, kuriomis veikia tam tikros įmonės, ypač mažiausios (žr. pagal analogiją 2020 m. gegužės 14 d. Sprendimo C-266/19, *EIS*, EU:C:2020:384, 35 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Dėl tokios besąlygiškos pareigos prekyautojai būtų priversti atlikti didelį darbą rinkdami ir atnaujindami su tokia garantija susijusią informaciją, nors jie nebūtinai turi tiesioginius sutartinius santykius su gamintojais, o gamintojų komercinės garantijos klausimas iš esmės nepatenka į sutartį, kurią jie ketina sudaryti su vartotoju.
- 41 Šiomis aplinkybėmis, palyginus aukštą vartotojų apsaugos lygį su įmonių konkurencingumu, kaip nurodyta Direktyvos 2011/83 4 konstatuojamojoje dalyje, turi būti daroma prielaida, kad prekyautojas privalo vartotojui pateikti ikisutartinę informaciją apie gamintojo komercinę garantiją, tik jeigu vidutinio pakankamai gerai informuoto, protingai pastabaus ir nuovokaus vartotojo teisėtas interesas aukštu apsaugos lygiu yra viršesnis sprendžiant, ar užmegzti sutartinius santykius su šiuo prekyautoju, ar ne.
- 42 Iš šio sprendimo 27–41 punktuose pateiktos pažodinės, sisteminės ir teleologinės analizės matyti, kad Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punkte numatyta pareiga pateikti informaciją prieš sudarant sutartį apima prekyautojo siūlomą komercinę garantiją, taip pat gamintojo siūlomą komercinę garantiją, kai, kaip matyti iš šio sprendimo 41 punkto, vartotojas, atsižvelgdamas į šioje direktyvoje nurodytą apsaugos lygį, turi teisėtą interesą gauti informaciją šiuo klausimu, kad galėtų nuspręsti, ar užmegzti sutartinius santykius su prekyautoju. Vadinasi, prekyautojas privalo pateikti vartotojui ikisutartinę informaciją apie gamintojo komercinę garantiją ne dėl paties šios garantijos buvimo fakto, bet dėl to, kad yra toks teisėtas interesas.
- 43 Taigi reikia nustatyti, ar tokiomis aplinkybėmis, kokios būdingos pagrindinėje byloje nagrinėjamiems prekyautojo pasiūlymams, vartotojas turi teisėtą interesą gauti iš prekyautojo ikisutartinę informaciją apie gamintojo siūlomą komercinę garantiją ir su šia garantija susijusias sąlygas.
- 44 Šiuo klausimu reikia pripažinti, kad toks teisėtas interesas egzistuoja, kai prekyautojas gamintojo siūlomą komercinę garantiją pateikia kaip pagrindinį arba lemiamą savo pasiūlymo elementą.
- 45 Konkrečiau kalbant, kadangi prekyautojas aiškiai atkreipia vartotojo dėmesį į tai, kad yra gamintojo komercinė garantija, tuo siekdamas pagrįsti argumentus dėl pardavimo ar reklamos ir taip padidinti savo pasiūlymo konkurencingumą ir patrauklumą, palyginti su konkurentų pasiūlymais, turi būti taikoma Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punkte numatyta pareiga pateikti informaciją.
- 46 Pirma, vartotojų apsaugos aspektu tokia informacija yra būtina siekiant užtikrinti, kad vartotojai nebūtų klaidinami dėl neaiškios, dviprasmiškos ar neišsamios informacijos apie įvairias esamas garantijas ir jų sąsajas ir kad jie, be kita ko, galėtų suprasti, jog prekyautojas nesuteikia gamintojo

- siūlomos komercinės garantijos ir kad prireikus ji gali būti suteikta tarpininkaujant šiam prekiautojui. Antra, tokia pareiga pateikti informaciją negali būti laikoma neproporcinga našta prekiautojui, nes jis pats, žinodamas visas aplinkybes, nusprendžia atkreipti vartotojo dėmesį į šį aspektą ir siekia įgyti konkurencinį pranašumą.
- 47 Vis dėlto, jeigu prekiautojo pasiūlyme apie gamintojo komercinę garantiją užsimenama papildomai, nereikšmingu ar neesminiu būdu, todėl, atsižvelgiant į pasiūlymo turinį ir struktūrą, tokia garantija objektyviai negali būti laikoma prekiautojo komerciniu argumentu ar argumentu, galinčiu suklaidinti vartotoją, vien dėl tokios nuorodos prekiautojas negali būti įpareigotas pagal Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktą pateikti vartotojui ikisutartinę informaciją apie šią garantiją.
- 48 Siekiant nustatyti, ar gamintojo komercinė garantija yra pagrindinis ar lemiamas prekiautojo pasiūlymo elementas, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 44 punktą, reikia atsižvelgti į pasiūlymo dėl atitinkamos prekės turinį ir bendrą struktūrą, nuorodos apie gamintojo komercinę garantiją svarbą pardavimo ar reklamos požiūriu, šios nuorodos vietą pasiūlyme, klaidos ar painiavos riziką, kurią tokia nuoroda gali sukelti vidutiniam vartotojui, kuris yra pakankamai gerai informuotas, protingai pastabus ir, kiek tai susiję su įvairiomis teisėmis į garantiją, kuriomis jis gali pasinaudoti, arba su tikrąja garantijos teikėjo tapatybe, nuovokus, taip pat į tai, ar pasiūlyme yra paaiškinimų apie kitas su preke susijusias garantijas, ir į bet kurį kitą veiksni, galintį patvirtinti objektyvų poreikį apsaugoti vartotoją.
- 49 Atsižvelgdamas į šiuos kriterijus, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, ar pagrindinėje byloje nuoroda į gamintojo komercinę garantiją prekiautojo pasiūlyme gali būti laikoma pagrindiniu ar lemiamu šio prekiautojo pasiūlymo elementu, dėl kurio gali atsirasti Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punkte nurodyta pareiga pateikti informaciją prieš sudarant sutartį. Nors tai turi patikrinti tik prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, Teisingumo Teismas, priimdamas prejudicinį sprendimą, vis dėlto prireikus gali pateikti paaiškinimų, kurie nacionaliniam teismui padėtų priimant savo sprendimą (šiuo klausimu žr. 2021 m. vasario 3 d. Sprendimo *FIGC ir Consorzio Ge.Se.Av.*, C-155/19 ir C-156/19, EU:C:2021:88, 59 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 50 Šiuo atveju reikia pažymėti, kad gamintojo komercinė garantija nebuvo tiesiogiai paminėta pačiame pasiūlymo tekste, todėl prekiautojas tos garantijos iš esmės nenaudojo kaip komercinio ar reklaminio argumento.
- 51 Konkrečiai kalbant, visų pirma reikia konstatuoti, kad ši garantija pasiūlyme buvo paminėta tik papildomai, t. y. gamintojo informacinio lapo „Naudojimo instrukcija“ antrame puslapyje, kurį buvo galima pasiekti paspaudus rubrikoje „Kita techninė informacija“ esančią nuorodą, t. y. frazė, kurioje iš esmės daroma nuoroda į gamintojo pateiktą informaciją apie atitinkamą prekę. Be to, minėta garantija atsirado būtent dėl to, kad buvo nurodyta informaciniame lape, kurį parengė ne prekiautojas, o gamintojas ir kuriame buvo konkrečiai nurodyta, jog garantija yra suteikta gamintojo. Galiausiai rizika, kad vartotojas galėjo būti suklaidintas ar supainiotas dėl garantijos pobūdžio ir tikrosios garantijos teikėjo tapatybės, dar labiau yra nereikšminga, nes pasiūlyme niekur nebuvo užsiminta apie garantiją, konkuruojančią su gamintojo siūloma garantija.
- 52 Šiomis aplinkybėmis atrodo, kad (su sąlyga, kad tai patikrins prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas) tokia nuoroda į gamintojo komercinę garantiją, kaip nagrinėjama pagrindinėje byloje, negali būti laikoma pagrindiniu ar lemiamu prekiautojo pasiūlymo elementu.

53 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmuosius du klausimus reikia atsakyti taip: Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktas turi būti aiškinamas taip, kad, kiek tai susiję su gamintojo siūloma komercine garantija, šioje nuostatoje įtvirtinta prekiautojo pareiga pateikti informaciją atsiranda ne dėl paties šios garantijos buvimo fakto, bet tik tada, kai vartotojas turi teisėtą interesą gauti informaciją apie šią garantiją, kad galėtų nuspręsti, ar užmegzti sutartinius santykius su prekiautoju. Toks teisėtas interesas, be kita ko, nustatomas, kai prekiautojas gamintojo siūlomą komercinę garantiją pateikia kaip pagrindinį arba lemiamą savo pasiūlymo elementą. Siekiant nustatyti, ar garantija yra toks pagrindinis ar lemiamas elementas, reikia atsižvelgti į pasiūlymo dėl atitinkamos prekės turinį ir bendrą struktūrą, nuorodos apie gamintojo komercinę garantiją svarbą pardavimo ar reklamos požiūriu, šios nuorodos vietą pasiūlyme, klaidos ar painiavos riziką, kurią tokia nuoroda gali sukelti vidutiniam vartotojui, kuris yra pakankamai gerai informuotas, protingai pastabus ir nuovokus, kiek tai susiję su įvairiomis teisėmis į garantiją, kuriomis jis gali pasinaudoti, arba su tikrąja garantijos teikėjo tapatybe, taip pat į tai, ar pasiūlyme yra paaiškinimų apie kitas su preke susijusias garantijas, ir į bet kurią kitą veiksnį, galintį patvirtinti objektyvų poreikį apsaugoti vartotoją.

Dėl trečiojo klausimo

54 Trečiuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktas turi būti aiškinamas taip, kad informacija, kuri turi būti pateikta vartotojui apie sąlygas, susijusias su gamintojo komercine garantija, atitinka Direktyvos 1999/44 6 straipsnio 2 dalyje nurodytą informaciją.

55 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal Direktyvos 1999/44 1 straipsnio 1 dalį šios direktyvos tikslas – suderinti valstybių narių įstatymus ir kitus teisės aktus dėl vartojimo prekių pardavimo ir su tuo susijusių garantijų tam tikrų aspektų, siekiant užtikrinti vienodą minimalų vartotojų apsaugos vidaus rinkoje lygį.

56 Konkrečiau kalbant apie Direktyvos 1999/44 6 straipsnio 2 dalį, pažymėtina, kad iš šios nuostatos formuluotės, siejamos su šios direktyvos 1 straipsnio 2 dalies e punktu, ir iš šios direktyvos 21 konstatuojamosios dalies matyti, kad pardavėjo ir gamintojo garantijos turi apimti tam tikrą informaciją, nurodytą tos pačios direktyvos 6 straipsnio 2 dalyje, siekiant užtikrinti, kad vartotojas nebūtų klaidinamas.

57 Reikia pažymėti, kad nors Direktyvos 1999/44 6 straipsnio 2 dalis ir Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktas susiję su pardavėjo ar prekiautojo ir gamintojo siūlomomis komercinėmis garantijomis, šiomis abiem nuostatomis siekiama skirtingų tikslų. Nors pirmąją šių nuostatų siekiama konkrečiai įvardyti informaciją, kuri turi būti pateikta šiose garantijose, antrosios nuostatos tikslas, kaip matyti, be kita ko, iš jos teksto, yra suteikti vartotojui ikisutartinę informaciją apie tokių garantijų buvimą ir su tuo susijusias sąlygas.

58 Taigi tais atvejais, kai prekiautojas privalo pateikti vartotojui ikisutartinę informaciją apie gamintojo komercinę garantiją, pagal Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktą prekiautojas turi pateikti tik informaciją apie šios garantijos buvimą ir su tuo susijusias sąlygas, o ne informaciją, susijusią su visu šios garantijos turiniu.

59 Taigi reikia nustatyti, kurie iš įvairių Direktyvos 1999/44 6 straipsnio 2 dalyje išvardytų aspektų yra susiję su komercinių garantijų „<...> sąlygomis“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktą.

- 60 Šiuo klausimu, kaip savo rašytinėse pastabose pažymi Komisija, Direktyvos 1999/44 6 straipsnio 2 dalies pirma įtrauka susijusi ne su sąlygomis, taikomomis komercinei garantijai, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktą, bet su priminimu apie teisinės atitikties garantijos buvimą.
- 61 Dėl Direktyvos 1999/44 6 straipsnio 2 dalies antros įtraukos reikėtų pažymėti, kad „garantijos turinys“ ir „detali informacija, reikalinga vadovaujantis garantija pareikšti pretenzijas, visų pirma garantijos trukmė ir taikymo teritorija“, apima reikalingas sąlygas, susijusias su komercine garantija, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktą. Be to, „garantijos teikėjo pavadinimas ir adresas“ patenka į šias garantijos sąlygas, nes, atsižvelgiant į aplinkybes, garantijos teikėjo tapatybė ir geografinė vieta suteikia papildomos informacijos, susijusios su garantijos sąlygomis.
- 62 Atsižvelgiant, pirma, į Direktyvos 1999/44 6 straipsnio 2 dalyje vartojamų žodžių junginių „garantijos turinys“ ir „detali informacija, reikalinga vadovaujantis garantija pareikšti pretenzijas“ bendrą pobūdį ir, antra, į joje nurodytų elementų pavyzdinį pobūdį, sąvoka komercinių garantijų „<...> sąlygos“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktą, negali apsiriboti garantijos trukme ir taikymo teritorija ar net garantijos teikėjo pavadinimu ir adresu.
- 63 Ši sąvoka neišvengiamai apima visas komercinių garantijų taikymo ir įgyvendinimo sąlygas, turint omenyje, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 53 punkto, ikisutartinė informacija apie gamintojo komercinę garantiją turi būti pateikiama tik tam, kad vartotojas galėtų nuspręsti, ar užmegzti sutartinius santykius su prekiautoju, ar ne.
- 64 Taigi pagal Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktą, siejamą su Direktyvos 1999/44 6 straipsnio 2 dalies antra įtrauka, siekdamas patenkinti teisėtą vartotojo interesą, nurodytą šio sprendimo 53 punkte, prekiautojas privalo pateikti vartotojui visą informaciją, susijusią su atitinkamos komercinės garantijos taikymo ir įgyvendinimo sąlygomis, kuri taip pat gali apimti ne tik, kaip Komisija nurodė savo rašytinėse pastabose, remonto vietą žalos padarymo atveju arba galimus garantijos apribojimus, bet ir, kaip pažymėta šio sprendimo 61 punkte, garantijos teikėjo pavadinimą ir adresą.
- 65 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į trečiąjį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktas, siejamas su Direktyvos 1999/44 6 straipsnio 2 dalies antra įtrauka, turi būti aiškinamas taip, kad informacija, kuri turi būti pateikta vartotojui apie sąlygas, susijusias su gamintojo komercine garantija, apima bet kokią informaciją, susijusią su tokios garantijos taikymo ir įgyvendinimo sąlygomis, leidžiančiomis vartotojui nuspręsti, ar užmegzti sutartinius santykius su prekiautoju, ar ne.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 66 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

- 1. 2011 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/83/ES dėl vartotojų teisių, kuria iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 93/13/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB bei panaikinamos Tarybos direktyva 85/577/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/7/EB, 6 straipsnio 1 dalies m punktas turi būti aiškinamas taip, kad, kiek tai susiję su gamintojo siūloma komercine garantija, šioje nuostatoje įtvirtinta prekiautojo pareiga pateikti informaciją atsiranda ne dėl paties šios garantijos buvimo fakto, bet tik tada, kai vartotojas turi teisėtą interesą gauti informaciją apie šią garantiją, kad galėtų nuspręsti, ar užmegzti sutartinius santykius su prekiautoju. Toks teisėtas interesas, be kita ko, nustatomas, kai prekiautojas gamintojo siūlomą komercinę garantiją pateikia kaip pagrindinį arba lemiamą savo pasiūlymo elementą. Siekiant nustatyti, ar garantija yra toks pagrindinis ar lemiamas elementas, reikia atsižvelgti į pasiūlymo dėl atitinkamos prekės turinį ir bendrą struktūrą, nuorodos apie gamintojo komercinę garantiją svarbą pardavimo ar reklamos požiūriu, šios nuorodos vietą pasiūlyme, klaidos ar painiavos riziką, kurią tokia nuoroda gali sukelti vidutiniam vartotojui, kuris yra pakankamai gerai informuotas, protingai pastabus ir, kiek tai susiję su įvairiomis teisėmis į garantiją, kuriomis jis gali pasinaudoti, arba su tikrąją garantijos teikėjo tapatybe, nuovokus, taip pat į tai, ar pasiūlyme yra paaiškinimų apie kitas su preke susijusias garantijas, ir į bet kurią kitą veiksnį, galintį patvirtinti objektyvų poreikį apsaugoti vartotoją.**
- 2. Direktyvos 2011/83 6 straipsnio 1 dalies m punktas, siejamas su 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 1999/44/EB dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų 6 straipsnio 2 dalies antra įtrauka, turi būti aiškinamas taip, kad informacija, kuri turi būti pateikta vartotojui apie sąlygas, susijusias su gamintojo komercine garantija, apima bet kokią informaciją, susijusią su tokios garantijos taikymo ir įgyvendinimo sąlygomis, leidžiančiomis vartotojui nuspręsti, ar užmegzti sutartinius santykius su prekiautoju, ar ne.**

Parašai.